

Arrest

nr. 74 183 van 27 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 17 mei 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 september 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent in 1947 geboren te Baku, Azerbeidzjan en bent van Armeense origine. In 1988 ontstonden er etnische onlusten tussen de Armenen en Azeri's. U vluchtte naar Moldavië waar u een relatie had met de moeder van S.(...) K.(...), die u beschouwt als uw stiefzoon. U kon niet legaal verblijven in Moldavië en er waren ook conflicten. In 1991 trok u met S.(...) naar de provincie Vladimir in Rusland. Jullie verbleven er illegaal en werkten er in het zwart. Omwille van zijn illegaliteit werd S.(...) door de politie aangehouden. U en S.(...) werden ook door criminelen afgeperst die wisten dat jullie goed geld verdienden. Jullie werden door deze criminelen fysiek aangevallen. U weet niet welke problemen S.(...) kende nadat hij getuige was geweest van een moord. In mei 2011 vluchtte u met de persoon die u beschouwt als uw stiefzoon S.(...) K.(...) (O.V. 6.814.693) naar België waar u op 17/05/2011 uw asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Als asielzoeker en als persoon die beweert staatloos te zijn (zie CGVS p. 2) dient u het Commissariaat-generaal bij te staan bij het bepalen van het land ten opzichte waarvan uw aanvraag tot bescherming moet worden onderzocht. Het komt u in eerste instantie toe de nodige informatie te geven (via documenten of via verklaringen) zodat uw aanvraag kan worden onderzocht, inclusief het bepalen van het land dat u moet beschermen. Er moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen begin van bewijs heeft neergelegd betreffende uw identiteit en levensloop. Het ontbreken van ieder begin van bewijs hieromtrent houdt reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot de aannemelijkheid van uw asielaanvraag. Aangezien u geen objectieve bewijsstukken voorlegt, is het aan u om louter op basis van uw verklaringen aan te tonen dat u geen nationaliteit bezit en dient u bijgevolg voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor uw staatloosheid en voor uw vlucht. Er moet echter worden vastgesteld dat u tegenstrijdige, incoherente en onaannemelijke verklaringen aflegde over uw identiteitsgegevens en over uw asielaanvraag.

Zo verklaart u (CGVS p. 2) dat u geboren bent in Baku en in 1988 deze stad ontvluchtte toen er etnische onlusten plaatsvonden. U verklaart verder dat er toen een genocide plaatsvond, dat vele Armenen in de straten van Baku vermoord werden, en dat u tanks zag rijden in de straat. U verklaart ook dat twee maanden voor deze problemen in Baku, de etnische onlusten begonnen waren in Soumgait, een stad op 40 km van Baku. Er moet worden opgemerkt dat uw voorstelling van de etnische onlusten in Azerbeidzjan niet te rijmen valt met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt immers dat de door u omschreven pogrom in Baku plaatsvond in 1990, aldus twee jaar nadat de etnische onlusten begonnen waren in Soumgait. Ook valt uw bewering (CGVS p. 5-6) dat vluchtelingen uit Azerbeidzjan geen hulp noch een statuut kregen in Rusland niet te rijmen met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt immers dat vluchtelingen die tussen 1988 en eind 1991 (tot het uiteenvallen van de USSR) naar Rusland kwamen 'prima facie' als interne vluchtelingen (of IDP's) werden erkend (door het Comité van Arbeid en Werkgelegenheid). Deze IDP's kregen een vluchtelingenidentiteitskaart, die jaarlijks diende te worden hernieuwd (vanaf 1992 zou de Federale Migratie Dienst deze taak overnemen), waarmee ze recht hadden op opvang. Aangezien u niet op de hoogte bent van de concrete omstandigheden waarop Armenen ten gevolge van etnische onlusten uit Azerbeidzjan zijn gevlucht, en u evenmin weet heeft van de voorziene hulp en opvang voor deze vluchtelingen in Rusland, kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u een vluchteling bent uit Azerbeidzjan noch dat u sinds augustus 1991 illegaal in Rusland verbleef. Logischerwijze wordt ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen eveneens ondermijnd.

Wat betreft uw identiteit legt u incoherente verklaringen af. Zo verklaart u voor het Commissariaat-generaal (CGVS p. 2) dat u van Armeense origine bent. Bij verdere bevraging bevestigt u dat uw beide ouders van Armeense origine zijn. In de door u bij de Dienst Vreemdenlingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 1) meldde u echter dat uw moeder van Azerische afkomst is. Bij confrontatie stelt u dat uw grootmoeder aan moederskant van Azerische origine is, hetgeen onafdoende is. Aangezien u geen bewijsstukken voorlegt m.b.t. uw identiteit mag er - en dit zeker van een persoon die beweert staatloos te zijn - worden verwacht dat u coherente en ondubbelzinnige verklaringen over uw identiteit zou afleggen, hetgeen in casu niet het geval is.

Wat betreft uw verblijfplaatsen verklaart u voor het Commissariaat-generaal (CGVS p. 3) dat u behalve in Moldavië en Rusland, ook nog 2 jaar illegaal in Turkmenistan heeft verbleven. In de door u bij de Dienst Vreemdenlingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 2) meldde u echter dat u 12 jaar legaal in Turkmenistan heeft gewerkt. Bij confrontatie stelt u dat u in Turkmenistan legaal woonde maar illegaal werkte, hetgeen niet te rijmen valt met deze door u ingevulde vragenlijst waaruit blijkt dat u er 12 jaar legaal heeft gewerkt als tandtechnicus. In de door u bij de Dienst Vreemdenlingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 2) meldde u ook nog dat u 5 jaar legaal als tandtechnicus heeft gewerkt in Oezbekistan maar u maakt hiervan geen

melding tijdens uw bevraging hieromtrent voor het Commissariaat-generaal. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 3-4) dat u een paar maanden illegaal heeft gewerkt in Oezbekistan, hetgeen wederom niet te rijmen valt met deze door u ingevulde vragenlijst waaruit blijkt dat u er 5 jaar legaal heeft gewerkt als tandtechnicus.

Ook dienen er na een vergelijking van uw verklaringen met deze van Sergei, de persoon die u beschouwt als uw stiefzoon en met wie u sinds 1991 samenleefde in Rusland (zie CGVS Sergei p. 5), ernstige tegenstrijdigheden te worden vastgesteld. Deze werden gedetailleerd opgesomd in de beslissing van Sergei: "Zo verklaart u (CGVS p. 3) dat u wegens uw illegaal verblijf in Rusland viermaal door de politie werd opgepakt en toen zwaar werd mishandeld (o.a. ribben en neus gebroken waarna u medische verzorging nodig had bij de spoedgevallen). Eduard stelt echter (CGVS Eduard p. 5) dat u slechts éénmaal omwille van uw illegaal verblijf door de politie werd opgepakt en dat u nooit door de politie bent mishandeld geweest. Ook stelt Eduard (CGVS Eduard p. 5) dat hij tweemaal door de criminelen die jullie afpersten fysiek werd aangevallen; eens werd hij op zijn werkplaats in de Nojaberkajastraat door hen geslagen met een gebroken neus tot gevolg, en eens werd hij samen met u op het bouwterrein waar u werkte door hen geslagen. U daarentegen verklaart (CGVS p. 6) dat jullie éénmaal door die criminelen werden mishandeld, dat dit gebeurde in de Lesnajastraat waar u samen met Eduard woonde en werkte, en u stelt uitdrukkelijk dat u noch Eduard ooit alleen door die criminelen werden fysiek belaagd."

Uw loutere beweringen volgens dewelke u aan geheugenproblemen lijdt omwille van de slagen op uw hoofd (CGVS, p. 2), zijn geenszins van die aard dat het de afwezigheid van objectieve bewijsstukken, noch de voormelde tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaanvraag, kunnen verklaren. Bovendien mag er van een persoon die verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij medische/psychologische hulp zou invoeren om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u nagelaten heeft om te doen.

Wanneer de nationaliteit niet duidelijk kan worden vastgesteld, zoals in deze het geval is, dient de asielaanvraag behandeld te worden zoals deze van een staatloze, wat betekent dat het land van uw vroegere gewone verblijf in overweging dient te worden genomen. Omwille van uw houding kan echter dit land niet worden bepaald en kan bijgevolg onmogelijk de gegrondheid van uw asielaanvraag worden onderzocht. Er moet immers worden besloten dat u gelet op bovenstaande vaststellingen geenszins voldoet aan de medewerkingsplicht die op u rust. Van een asielzoeker en beweerd staatloze die een beroep doet op internationale bescherming, mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat u bij de bevoegde autoriteiten van het onthaalland uw asielaanvraag volledig en duidelijk uiteenzet en dat dit logischerwijze impliceert dat u over essentiële en wezenlijke aspecten met betrekking tot uw profiel, identiteit, levenswandel, en levensomstandigheden, coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt. Door uw houding laat u het de asielinstanties echter niet toe een correct beeld te krijgen van uw identiteit (o.a. origine, staatsburgerschap, verblijfplaatsen) noch over uw eventuele nood aan bescherming.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in het kader van de asielaanvraag van de persoon die u beschouwt als uw stiefzoon S.(...) K.(...) (O.V. 6.814.693) eveneens een negatieve beslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij het staatsburgerschap van Azerbeidzjan heeft. Verzoeker voert daarna in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht, meerbepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal zijn identiteit, zijn nationaliteit en zijn Armeense origine in twijfel trekt. Tevens wordt gesteld, zo meent verzoeker, dat hij onvoldoende bewijzen heeft naar voor gebracht van zijn problemen. Vervolgens legt verzoeker uit dat het in zijn situatie moeilijk is om zijn identiteit, nationaliteit en afkomst te bewijzen. Verzoeker wijst erop dat hij in 1988 als vluchteling zijn land Azerbeidzjan moest ontvluchten omwille van zeer ernstige etnische problemen tussen Armeniërs en

Azeri, die te maken hadden met de genocide van Armeniërs. Verzoeker kan hiervan uiteraard geen bewijzen vragen bij de Azerische overheden. Verzoeker wijst erop dat hij nadien in Moldavië woonde waar hij een relatie had met de moeder van zijn stiefzoon S. Volgens verzoeker is het echter algemeen bekend dat de situatie in Moldavië destijds verre van rustig was omdat er talrijke schendingen waren van mensenrechten waardoor verzoeker en zijn stiefzoon moesten vluchten naar de Russische Federatie. Verzoeker stelt het volgende: *“De argumenten van Commissaris-generaal dat de zogenaamde ‘interne vluchtelingen’ hulp en status kregen in Rusland staat verzoeker niet onder twijfel. Maar hij verbleef aan de rand van de USSR en alles was daar anders. Verzoeker kon sowieso geen legale status krijgen tegen de Communistische regime en des te meer in postcommunistische tijden.”* Zijn verblijf in de Russische Federatie als illegaal was moeilijk aangezien Rusland strijd voert tegen illegale migratie. Vervolgens wijst verzoeker op zijn geheugenverlies omwille van suikerziekte. Verzoeker citeert twee paragrafen uit de UNHCR Proceduregids en besluit hieruit dat voorzichtig moet worden omgesprongen met de bewijslast die op de asielzoeker rust. Omdat het gebeurtenissen betreft die lang geleden plaatsvonden en verzoeker vaak van verblijfplaats diende te veranderen, kan verzoeker geen papieren bewijzen bezorgen. Ook met betrekking tot de tegenstrijdigheden is volgens verzoeker enige mildheid noodzakelijk. Hij stelt dat hij zich mogelijks zaken anders heeft herinnerd, maar dit mag er volgens hem niet toe leiden dat hem de vluchtelingenstatus ontzegd wordt. De vergissingen kunnen immers te wijten zijn aan stress. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming merkt verzoeker op dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat waarom de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, waardoor de motiveringsplicht geschonden wordt.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op het feit dat verzoeker, die beweert staatloos te zijn, het Commissariaat-generaal dient bij te staan bij het bepalen van het land ten opzichte waarvan zijn vraag naar bescherming moet worden onderzocht. Luidens de beslissing heeft verzoeker geen enkel begin van bewijs geleverd van zijn identiteit en zijn levensloop waardoor louter op basis van verzoekers verklaringen moet worden aangetoond dat hij geen nationaliteit heeft. Verzoeker legt echter onaannemelijke verklaringen af. Zo verklaart verzoeker dat hij geboren is in Baku en deze stad in 1988 is ontvlucht naar aanleiding van etnische onlusten, maar deze weergave van de feiten strookt niet met de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd. In de beslissing wordt er ook op gewezen dat verzoekers bewering dat vluchtelingen uit Azerbeidzjan geen hulp en geen statuut kregen in de Russische Federatie niet strookt met de gegevens waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hierdoor kan, zo wordt in de beslissing gesteld, geen geloof worden gehecht aan de verklaring van verzoeker dat hij een vluchteling is uit Azerbeidzjan die sinds augustus 1991 illegaal in de Russische Federatie verbleef, waardoor de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde problemen eveneens wordt ondermijnd. Ook met betrekking tot zijn identiteit en zijn verblijfplaatsen legt verzoeker incoherente verklaringen af. In de bestreden beslissing wordt er vervolgens op gewezen dat de verklaringen van verzoeker ernstige tegenstrijdigheden vertonen met deze van S. die door verzoeker als zijn stiefzoon wordt beschouwd. De door verzoeker aangehaalde geheugenproblemen zijn volgens de bestreden beslissing niet die aard dat ze de afwezigheid van documenten of de vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren. In de beslissing wordt er tenslotte op gewezen dat bij een staatloze de asielaanvraag het land van het vroegere gewone verblijf in overweging dient te worden genomen. Omwille van de houding van verzoeker kan dit land echter niet worden bepaald en kan de behoefte aan bescherming niet worden beoordeeld.

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand

is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag). Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de Kwalificatierichtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

2.5. In de mate van het mogelijke moeten stavingsstukken onder meer omtrent de nationaliteit en identiteit worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). De Raad merkt op dat verzoeker geen enkel document neerlegt op grond waarvan zijn nationaliteit kan worden bepaald. Ook zijn verklaringen op dit punt zijn niet consistent. Initieel verklaarde verzoeker dat hij de Azerische nationaliteit heeft (stuk 9, Vragenlijst, p. 1), wat hij later ontkende (stuk 3, gehoorverslag CGVS 28/09/2011, p. 2) en in zijn verzoekschrift wederom bevestigt. Ook indien verzoeker staatloos zou zijn, komt het aan hem toe om het bewijs te leveren dat geen enkel land hem als onderdaan beschouwd. Verzoekers betoog dat het moeilijk is om aan bewijzen te geraken ontslaat hem niet van deze bewijslast.

2.6. Indien zou worden aanvaard dat verzoeker staatloos is, dient de asielaanvraag conform hetgeen in punt 2.4. werd gesteld, te worden beoordeeld ten aanzien van zijn gewone vroegere verblijfplaats. Op grond van de uiteenlopende verklaringen van verzoeker blijkt echter dat hij na zijn vertrek uit Azerbeidzjan in Moldavië zou hebben gewoond, maar dat hij tevens in Turkmenistan en in Oezbekistan zou hebben verbleven alvorens naar de Russische Federatie te zijn verhuisd (stuk 9, Vragenlijst, p. 2; stuk 3, gehoorverslag CGVS 28/09/2011, p. 3-4). Verzoekers uiteenzetting in zijn verzoekschrift over de moeilijke situatie in Moldavië en in de Russische Federatie schept geen bijkomende duidelijkheid over zijn verblijf in deze landen. Bijgevolg treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat het door de houding van verzoeker onmogelijk is om een correct beeld te krijgen van verzoekers nationaliteit en/of verblijfplaatsen, waardoor zijn behoefte aan bescherming niet kan worden beoordeeld.

2.7. Waar verzoeker zijn onwetendheid toeschrijft aan geheugenverlies omwille van zijn suikerziekte, stelt de Raad vast dat zijn geheugenproblemen op een loutere bewering gebaseerd zijn. Noch aan het administratief dossier, noch bij het verzoekschrift, werd enig medisch attest gevoegd waaruit kan worden afgeleid dat het geheugen van verzoeker aangetast is omwille van zijn suikerziekte. Ook de stress waarnaar verzoeker verwijst, vormt geen verklaring voor het feit dat hij geen enkel bewijs kan leveren van zijn nationaliteit of van zijn verblijfplaatsen.

2.8. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker in zijn verzoekschrift herhaalt dat de etnische problemen in Azerbeidzjan in 1988 plaatsvonden, wat niet strookt met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 12, Landeninformatie, info Baku).

2.9. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de beslissing geen motieven bevat met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Aangezien verzoeker, zoals hierboven uitvoerig werd toegelicht, geen duidelijkheid schept over de vraag ten aanzien van welk land zijn asielaanvraag dient te worden beoordeeld, komt hij ook niet in aanmerking voor de subsidiaire bescherming.

2.10. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN